

Arrest

nr. 148 861 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN BOXSTAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 01.07.2009 (via de gemeente Sint-Joost-ten-Node) en 15.12.2009 werden ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 1.1 en 1.2 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Betrokkene diende op 07.05.2009 een asielaanvraag in. Op 15.12.2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In totaal duurde de asielprocedure zeven maanden en een week en dus niet de vooropgestelde 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 1.1.

Betrokkene had eveneens geen procedure bij de Raad van State of een aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008. Bijgevolg komt betrokkene evenmin in aanmerking voor criterium 1.2.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt, hebben wij vastgesteld dat betrokkene niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene beweerde zelf tijdens de asielprocedure dat hij pas in België verblijft sinds mei 2009. De binnenkomstdatum van betrokkene is, volgens zijn beweringen in het asielrelaas, namelijk 06.05.2009. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, doordat hij niet aan de voorwaarde voldoet hier ononderbroken te verblijven sinds ten minste 31 maart 2007.

Er dient opgemerkt te worden dat de talrijke getuigenverklaringen waarin getuigen verklaren dat zij betrokkene sinds 2005, 2006 of sinds (ongeveer) drie jaar kennen, niet weerhouden kunnen worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Het attest van President Pakistan Muslim League Belgium d.d. 20.06.2009 en het attest van de BVBA BAMS kan om dezelfde motivering niet aanvaard worden als bewijs dat hij hier ononderbroken verblijft sinds ten minste 31 maart 2007. Het feit dat betrokkene zich engageert om zich te integreren, opleidingen zou volgen om zo snel mogelijk te kunnen werken, werkbereid is en werkvooruitzichten heeft (legt een arbeidsovereenkomst en werkbeplofte voor), zich heeft ingeschreven voor Franse lessen, getuigenverklaringen kan voorleggen, sociale contacten heeft, zijn economische activiteiten zich hier bevinden, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkene beweert dat de "humanitaire redenen" waardoor enkele van zijn vrienden geregulariseerd werden eveneens van toepassing zijn op hem. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie

hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Wat betreft de bewering dat zijn familie hier verblijft; betrokkene verklaart niet welke familieleden van hem hier in België verblijven noch waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009. Hij verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker zet het middel uiteen als volgt:

Première branche,

L'acte attaqué indique que « De advocaat van betrokkene beweert dat de "humanitaire redenen" waardoor enkele van zijn vrienden geregulariseerd werden eveneens van toepassing zijn op hem. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/0712001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht"

Or, le conseil du requérant n'a jamais invoqué un tel argument.

L'acte attaqué mentionne également que « Wat betreft de bewering dat zijn familie hier verblijft; betrokkene verklaart niet welke familieleden van hem hier in België verblijven noch waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn."

Or, le requérant n'a jamais prétendu que des membres de sa famille résidaient en Belgique et a fortiori ne s'est jamais fondé sur cet argument pour solliciter la régularisation de son séjour.

Ces erreurs commises par la partie adverse démontrent qu'elle n'a pas examiné le dossier avec toute l'attention et la précision que le requérant pouvait légitimement attendre d'elle.

La partie adverse viole donc son obligation de bonne administration, porte atteinte au principe de légitime confiance de l'administré et commet un défaut évident de motivation.

Deuxième branche,

La partie adverse prétend que la condition du séjour ininterrompu depuis le 31 mars 2007 n'est pas remplie au motif que le requérant aurait affirmé dans le cadre d'une demande d'asile qu'il serait arrivé en Belgique le 06/05/2009.

Cette demande d'asile représentait une tentative désespérée pour le requérant de régulariser son séjour. Il n'y a pas lieu d'utiliser les déclarations faites dans ce cadre contre lui.

Le requérant était d'ailleurs si désespéré qu'il a ensuite participé à l'occupation du bâtiment situé Place Saint-Lazare 2 à 1210 Saint-Josse-ten-Noode jusqu'à la fin du mois de juillet 2009.

Il n'y a dès lors aucune raison d'écarter les nombreuses preuves sérieuses produites par le requérant attestant de son séjour ininterrompu depuis 2005.

Ce faisant, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation et un défaut de motivation. »

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Verzoekers tonen niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hen gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maken zij duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoeker betoogt in een eerste middelonderdeel dat hij in zijn aanvraag nooit heeft voorgehouden dat enkele van zijn vrienden werden geregulariseerd en dat de humanitaire redenen daartoe ook op hem kunnen worden toegepast en al evenmin dat zijn familieleden hier in België zouden verblijven en dat dit een reden zou zijn voor zijn regularisatie. Hij kan daarin echter niet worden bijgetreden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij zich in zijn aanvraag van 1 juli 2009 –één van de twee aanvragen waarop de verwerende partij in deze beslissing beschikt- onder meer op het volgende heeft beroepen:

“Complémentairement, je voudrais attirer votre attention sur le fait que je ne suis pas en grève de la faim et que les raisons humanitaires pour lesquelles certains de mes amis ont été régularisés sont d'application aussi à ma situation.”

En

« Mon avenir se situe en Belgique car mes contacts sociaux, ma famille et mes activités économiques se trouvent ici ».

2.6. Verzoeker toont dus niet aan dat de verwerende partij ten onrechte over deze aangevoerde elementen zou hebben geoordeeld. Het eerste middelonderdeel mist feitelijke grondslag.

2.7. De Raad kan voorts alleen maar vaststellen dat het betoog van verzoeker in een tweede middelonderdeel tot doel heeft de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, en meer bepaald van het criterium 2.8B te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisseren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

2.8. Dienaangaande moet op het volgende worden gewezen.

De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling di zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.9. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

2.10. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het betoog van verzoeker waarin hij de toepassing van het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. Het tweede middelonderdeel kan om die reden niet worden aangenomen.

2.12. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS